

Bibliaóra 2021. július 6.

Kezdő ének: 512. dicséret - *Szólj, szólj hozzám, Uram...*

Imádkozzunk:

Szerető mennyei Atyánk, hálás szívvel köszönjük meg Neked a rólunk való gondoskodást, velünk való törődést. És nemcsak a testi dolgokat, hanem különösen azokat a lelki javakat, amelyekkel életünket gazdagítod, amikor kész vagy minket megajándékozni bölcsességgel; tanácsolsz és vezetsz minket. Bárcsak komolyan vennénk, hogy azzal foglalkozzunk, ami javunkra van!

Bocsásd meg, hogy sok hiábavalóság kap teret az életünkben, olyasmikre fejtünk ki rengeteg időt, energiát, ami nem visz előbbre, sem közelebb Hozzád, sőt, inkább eltávolít Tőled. Fájó, amikor utólag látjuk mennyi hamis, értéknek vélt dolog tolong az életünkben, elfoglalva a valódi értéknek szánt helyet. Kérünk, ajándékozz meg bölcsességgel, hogy tudjuk felismerni az igazi, a valódit, és elvetni azt, ami kacsát, hiábavalóság.

Köszönjük, hogy a sok múlandóval szemben a Te igéd érték és igaz, állandó, és az egyetlen megtartó erő. Kérünk, ajándékozz meg ma is igéd üzenetével, áldásával. *Amen*

Ószövetségi igeszakasz: Préd 12,9-14

[9](#) Bölcs volt a Prédikátor, és azonfelül a népet is tanította ismeretre. Gondolkodott, kutatott, és sok példabeszédet szerzett. [10](#) Igyekezett a Prédikátor arra, hogy értékes mondásokat találjon, és őszintén leírta az igaz mondásokat. [11](#) A bölcsök szavai olyanok, mint a tüskék, és azoknak gyűjteménye olyan, mint az egymás mellé levert cövekek, amelyek egy Pásztortól valók. [12](#) Ezeken felül, fiam, fogadd meg az intést: A sok könyv írásának nincs vége, és a sok gondolkodás elfárasztja a testet. [13](#) Mindezt hallva a végső tanulság ez: Féld Istent, és tartsd meg parancsolatait, mert ez minden embernek kötelessége! [14](#) Mert Isten megítél minden tettet, minden titkolt dolgot, akár jó, akár rossz az.

Kedves Testvéreim,

Végére értünk a Prédikátor könyve olvasásának, egyfajta „utóirat” vagy zárszó ez, összefoglalja a felismert lényegét: minden hiábavalóság. A prédikátor bölcsessége, kutatása, tanítása, igyekezete rendkívüli szándékról vall. Hiszen maradandó értéket keres és akar átadni. milyen jó, amikor úgy kapunk kész dolgokat, értékeket, hogy már csak élvezhetjük, nem kell érte magunknak is megküzdenuünk. Ez a bölcsesség valóban az ösztöke szerepét töltheti be az életben, amely bár kellemetlen, de hasznos és szükséges. Azon túl, védelmet is nyújt, mint a pásztor által levert cövekek. S hogy mindez egy Pásztortól való, arra utal, hogy Istentől ered a bölcsesség. Mégis, ennek ellenére, nem lehet a bölcsességre, tudásra, erkölcsösségre építeni, mert minden hiábavalóság, mindent áthat a múlandóság. Az egyetlen, aki nem, maga Isten.

Sőt, a sok bölcsesség, tudás, ismeret is lehet fárasztó, pont amiatt, hogy nincs vége és mert a hiábavalóság jegyeit viseli magán. A sok könyv írása, a sok gondolkodás sem oldoz fel a fáradtság alól, sőt... De majd az újszövetségben látjuk, hogy „Benne (Krisztusban) van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.” (Kol 2,3) A végső tanulság a fontos: *Féld Istent, és tartsd meg parancsolatait, mert ez minden embernek kötelessége!* Vagyis nem a bölcsességet, ismeretet kell megtartó erőnek tekinteni, hanem egyedül Istent, aki örök és változatlan, aki nincs hiábavalóságnak alávetve, akiben, és akivel értelmet kaphat az életünk. *Féld Istent.* Az istenfélelem, a maga teljességében, ad értelmet a létezésnek, azzal, hogy megtartjuk parancsolatait, vagyis akaratát, rendelkezését, tehát az Ő akarata érvényesül az életünkben, mert elfogadjuk és cselekedjük.

Lehet félni azt az Istent, akitől származik minden jó adomány és tökéletes ajándék, aki megörvendeztet javaival és körülvesz áldásával. Az ebben való örvendezés, az ő szeretetének, gondoskodásának a felismerése ösztönöz az istenfélelemre. Az alárendeltségnek abban a tudatában is, hogy Ő megítél minden tettet, minden titkot, akár jó, akár rossz. Viszont, ami az istenfélelemmel összhangban van, az nem esik ítélet alá, mert megfelel Isten akaratának.

Újszövetségi igeszakasz: ApCsel 28,16-31

[16](#) Amikor megérkeztünk Rómába, Pálnak megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával. [17](#) Három nap múlva magához hívatta a zsidók ottani elöljáróit. Amikor ezek összegyűltek, így szólt hozzájuk: Férfiak, testvéreim, bár semmit sem vétkeztem e nép ellen, vagy ősi szokásaik ellen, Jeruzsálemben mégis foglyul adtak engem a rómaiak kezébe. [18](#) Miután ezek kihallgattak, szabadon akartak bocsátani, mert semmi halállal büntetendő vétek nincs bennem. [19](#) Mivel azonban ez ellen tiltakoztak a zsidók, kénytelen voltam fellebbezni a császárhoz, de nem azért, mintha népem ellen akarnék vádaskodni. [20](#) Emiatt kértem, hogy láthassalak titeket, és beszélhessek veletek, hiszen Izráel reménységéért viselem ezt a láncot. [21](#) Ők pedig ezt mondták: Mi sem levelet nem kaptunk rólad Júdeából, sem a testvérek közül nem jött ide senki, és nem jelentett vagy mondott rólad semmi rosszat. [22](#) Helyesnek tartjuk tehát, hogy tőled halljuk meg, hogyan gondolkozol. Mert erről az irányzatról tudjuk, hogy mindenfelé ellenzik. [23](#) Kítűztek tehát számára egy napot, és akkor sokan eljöttek hozzá a szállására. Pál bizonyosságot tett előttük az Isten országáról, és reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján. [24](#) Egyesek hittek a beszédének, mások pedig nem hittek. [25](#) Mivel nem értettek egyet egymással, szétszlottak, és ekkor Pál ezt az egy ígét mondta nekik: Helyesen szólt a Szentlélek Ézsaiás próféta által atyáitokról: [26](#) „Menj el ehhez a néphez, és mondd meg: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete! [27](#) Mert megkövéredett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” (Ézs 6,9-10) [28](#) Vegyétek tehát tudomásul, hogy a pogányoknak küldetett el Istennek ez az üdvössége! Ők pedig meg is fogják azt hallani. [29](#) Miután ezt mondta, a zsidók maguk között sokat vitatkozva eltávoztak. [30](#) Ő pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. [31](#) Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.

Kedves Testvéreim,

A Cselekedetek könyve utolsó versei nem zárják le Pál apostol élettörténetét. Nyitva marad minden, sőt, mondhatjuk, éppen ez a pozitív üzenete, hogy nyitva van az út az evangélium zavartalan terjesztésére Rómában is. Mert az apostol az Úrtól kapott ígéret szerint valóban eljutott az akkori világ pogány fővárosába, még ha fogolyként is, állami költségen és védelem alatt. Lukács arról számol be, hogy megengedték, hogy külön lakják az őt őrző katonával. Fogoly, őrizetben van, mégsem börtönben, hanem a szabad emberek között. Egy katonának az a kegyelem adatik, hogy a legnevesebb evangélista mellett töltheti a szolgálatát, láthatja Pál munkálkodását, hallhatja beszélgetéseit, bizonyágtételét. Vajon csak hivatali feladatként hallgatta, vagy felismerte, hogy mindez neki is szól, Isten őt is keresi, szólítja? Élt-e ezzel a páratlan, kiváltságos helyzettel?

Az apostol nagy öröme volt, hogy testvérekre lelt, megismerhette azokat a keresztyéneket, akik közé már oly régóta vágyódott. De gondja van a test szerinti övéire, magához hívhatja az ottani zsidók vezetőit. Érdekesen alakul a beszélgetés, amikor elmondja, hogyan került Rómába, miután kénytelen volt a császárhoz fellebbezni, mert veszélyben volt az élete. De nincs szándékában vádaskodni, ártani nekik. Ezt olvastuk: *Izráel reménységéért viselem ezt a láncot.* Arra a reménységre utal, ami a feltámadásban teljesedett ki. Itt derül ki, hogy láncot visel. Meglepő, mert annyira szabadnak látjuk, szabadabbnak bárki másnál, pedig láncra verték. Ezt a láncot nem kell szégyellnie, boldogan viseli, és nem panaszkodva említi.

A zsidó vezetők válaszából kiderül, hogy ők semmit nem tudnak az apostolról nem is izgatja őket különösebben a dolog. Annyit tudnak „erről az irányzatról”, hogy mindenütt ellenzik. Vagyis alapból elutasítják és elzárkóznak előle. Ennek ismeretében kimondottan pozitívan értékelhetjük, hogy egyáltalán eljöttek, hogy meghallgassák, és nem hallgatnak automatikusan az előítéletekre, hanem készek teret adni az apostolnak, hogy kifejtse előttük üzenetét. Ez meglehetősen fontos és megszégyenítő, hiszen m hányszor csak átvesszük az általánosan hangoztatott véleményeket, a „mindenfelé ellenzik”-et, és ellenezzük azt, amit még csak nem is vagyunk hajlandók megismerni...

Igaz, a továbbiakban csak néhányan nyitottak közülük mindarra, amit az apostoltól hallanak, pedig alaposan körüljárják a dolgokat, hiszen egész napot szánnak a beszélgetésre, vitatkozásra. Reggeltől estig igyekszik őket Pál meggyőzni - Jézusról - amikor bizonyágot tesz előttük az Isten országáról. Lényeges látnunk, hogy nem tanokat, dogmákat, paragrafusokat hangoztat Pál, hanem Jézusról szól nekik, Őt ismerteti meg velük. És bizony még az ő szolgálata sem eredményez 100 százalékos hitre jutást. De vannak, akik hisznek. Egyesek. Mások nem. Ez mindig így van. Kérdés, tudunk-e hálásak lenni az egyesekért?

A zsidók között vitatkozás támadt ezt követően, az apostol pedig Ézsaiás prófétára hivatkozva erősíti meg a pogányokhoz kapott küldetését, és azt a tényt,

hogy ők fogékonyabbak a Jézusról szóló evangélium, az üdvösség üzenetének a befogadására.

Ő pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül. Eddig Pál járta a világot, ment az elveszettek után. A továbbiakban az apostolt keresik fel az emberek. Akik akarják, szükségét érzik, anélkül, hogy hívná őket magához. Felkeresik őt, ő pedig fogadja őket. A saját bérelt szállásán, tehát őrizetben, mégis szabadon az evangélium továbbadása szempontjából. Sőt, mondhatjuk, hogy a római hatalom oltalma alatt, hiszen senki nem jön, hogy ártson neki. Így teljesedik ki római missziója, mert felkereshető, és sokan élnek a lehetőséggel. A fejezetnek, könyvnek vége, de nem az evangélium szolgálatának. Mert Isten kaput nyitott az Ő országába, és ez a kapu még mindig nyitva van, a számukra is.

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, áldunk a csodáért, amit kegyelmed tud végbevinni egy-egy ember életében, amikor hitre jut, és Te töltöd be a szívét, vágyait, szándékait. Olyan jó ezt látni Pál apostol életén keresztül is. és bárcsak vágy támadna bennünk is, így élni Veled, szolgálni neked és zengeni, magasztalni nevedet mindenütt, minden körülmények között! Köszönjük, hogy akit foglyul ejtett szereteted, az szabad, bármilyen élethelyzetbe is kerül, akár csak ahogyan a Te igéd is nincs bilincsbe verve.

Köszönjük, hogy emberi életutak lezárulhatnak, de a kegyelem ajtaja még nyitva áll, a Te országodba még szabad hittel belépni, elfogadva a megváltás ajándékát. Köszönjük, hogy a mai ígén keresztül is hívogatsz, bátorítasz, és egy gazdag, Benned kiteljesedő élet ígéretét ragyogtatod fel előttünk. Segíts hittel Beléd kapaszkodni, elhagyni minden földi vágyat és mindazt, ami lehúz, megkötöz, hogy csak Tehozzád ragaszkodjunk.

*Szabadíts meg az előítéletek szerinti szemlélettől, döntésektől. Hadd legyen készségünk utánajárni mindannak, ami Rólad szól, és elfogadni, amit megértetsz velünk. Vezess arra az istenfélelemre, amely kezdete a Tőled való bölcsességnek. Segíts, hogy áldásul lehessünk mindazok számára, akik közé helyeztél minket. **Ámen***

Mi Atyánk...

Áldás...

Záró ének: 468, dicséret: Zengd Jézus nevét, zengd, világ...